

Unidad Alavesa, retorn al passat

L'èxit obtingut en els recents comicis per Unidad Alavesa encoratja aquest nou partit en la secessió d'Àlaba del País Vasc.

Què es aquesta Unidad Alavesa que ha aparegut al Parlament Basc, per complicar una mica més encara el difícil *puzzle* de les forces polítiques d'Euskadi? Fonamentalment, una escissió de Partit Popular. Però una escissió que retorna al passat de la dreta espanyolista, antinació (basca).

El centralisme, a més de combatre frontalment, per la força o la maniobra, qualsevol sentiment nacionalista, ha fet servir també els localismes per tal de dividir els que tenen sentiment d'identitat pròpia i diferent. Al País Valencià i a Navarra en saben bastant, d'això.

Des de l'agost de l'any passat, el partit de Fraga i Aznar estava dividit. Les dissensions van acabar en dimissions (voluntàries o forçades) del president *regional*, Eugenio Azpiroz, del secretari general, Julen Guimón i del president *provincial* d'Àlaba, Pablo Mosquera.

Aznar va encomanar la tasca de reconstruir el seu partit a Jaime Mayor Oreja (nebó de Marcelino i ex-delegat del govern de la darrera UCD a Euskadi), mentre es constituïen unes *gestores* provisionals, en substitució de les executives dimissionàries.

A Àlaba, al començament de l'any 90, l'ex-president Pablo Mosquera creava el nou partit, anomenat Unidad Alavesa, que no és altra cosa que desig de protagonisme i d'intentar l'aventura política fora dels populars. Com Damborenea i la seva Democràcia Socialista enfront del PSOE.

14.000 VOTS

Damborenea ha fracassat i Mosquera no, encara que el mateix no ha estat elegit, sinó tres caps de llista no massa coneguts: José Luis Anúa, Maria Enriqueta de Benito i Maria Teresa Mendaza.

Altres noms més coneguts, com els dels regidors de l'Ajuntament de Vitòria, Ramón Garín i Antonio Sáñez de Santamaría (res a veure amb el general, més aviat era en dades recents un *radical* pro-

per a HB), han estat sacrificats per Mosquera, fent-los presentar-se per Guipúscoa i Biscaia, respectivament, on a penes van traure 500 vots entre tots dos.

A Àlaba, però, el nou partit franquista ha aconseguit tres escons, i poc més de 14.000 vots. Les claus d'aquest èxit són dues: la retenció de l'*aparell* del seu antic partit, en la major part, inclosos els càrrecs públics (parlamentaris, regidors, etc.). I, sobretot, el retorn al *leit-motiv* de la dreta espanyola més

dura durant els començaments de la transició, defensant més o menys clarament (primer menys, i en vista de l'èxit, més) la idea d'una separació d'Àlaba de l'actual Comunitat Autònoma Basca, per tal de fer-ne una altra, uniprovincial, com la de Navarra o La Rioja.

RETORN AL PASSAT

Mosquera ha recuperat allò que els Oriol i altres proposaren des del desaparegut vesperí vitorià *Norte Express*,

quan es deia que estaven venent-se els tresors de la foralitat alavesa a l'imperialisme basc.

I ha trobat en els nostàlgics antibascos un terreny abonat. En el programa pre-electoral, el líder de la UA deia que arribarien a replantejar la secessió del País Basc si, per

més que ideològica, semblava estratègica.

Ha estat després del 28 d'octubre, des de la posició avantatjosa d'haver superat dins Alaba al mateix PP, que Mosquera ha fet més clara la seva referència a la secessió. Ha passat de dir "ens en sortiríem" (del País Basc) a "no

L'espai de l'església

DES DEL RETIRO

La Conferència Episcopal espanyola ha tornat a carregar amb duresa contra el govern socialista.

Aquesta vegada el motiu directe és la campanya per a l'ús de profilàctics, però els bisbes reconeixen que l'afer ve de més lluny. I de més endins, s'hi pot afegir. Ve de lluny perquè el govern del PSOE i l'església catòlica han mantingut sempre unes relacions tenses i fredes, si bé en temps de monsenyor Gabino Díaz Merchán van arribar a ser correctes. Des dels acords de 1979 entre l'Estat espanyol i la Santa Seu han sorgit molts assumptes greus que han entorbidat sistemàticament aquestes relacions: la LODE, la LOGSE, el divorci i la despenalització de l'avortament, la subvenció estatal, la valoració dels serveis socials de l'església i organismes associats, diverses declaracions episcopals, per exemple sobre terrorisme, etc. Es tracta, per tant, d'una situació permanentment tibant, agreujada últimament pel caràcter més dretà de la direcció de la Conferència Episcopal i per la mala solució donada a alguns dels plets mantinguts, com el de la subvenció financera estatal.

Però sobretot per la concepció radicalment diferent que bisbes i governants tenen d'un estat laic i no confessional. El món polític en general creu que el fet religiós pertany a l'àmbit privat de cada ciutadà i que l'estat s'ha de limitar a no permetre discriminacions per raons religioses, tal com mana la Constitució. L'Església Catòlica al contrari sosté que el reconeixement de l'estat laic i no confessional no pot ser interpretat com una renúncia a incidir en l'àmbit públic. La religió no és un fet reservat a les consciències individuals, sinó que abasta tota la societat incloent-hi les seves institucions. Aquesta divergència queda clara, per exemple, en el cas del divorci. Mentre que l'estat creu que ell es limita a despenalitzar-ne legalment la pràctica i que ha de ser cada ciutadà qui decideixi l'liurement si es pot o no avortar, l'església vol que la llei positiva persegueixi aquest fet com un crim, igual com castiga qualsevol assassinat. I si l'estat ho permet, discrimina aquells que opinen que, per molt laic i no confessional que sigui, ha de ser belligerant en la defensa dels valors humans defensats per l'església. L'estat respon que ell ja defensa els seus valors, els quals no han de coincidir per força amb els de l'església, com per exemple la lluita contra la pobresa o la injustícia social. És evident que les dues concepcions del paper de l'església dins la societat civil i democràtica topen frontalment i que no hi ha solució de fons possible. Com a màxim i amb bona voluntat per les dues bandes es poden pactar temes concrets, però l'estat democràtic haurà d'aprendre a viure amb aquesta confrontació permanent.

Josep M. Sanmartí

exemple, es canviava el sistema electoral actual (confederal, amb 25 parlamentaris per cada regió o província) per un altre de més proporcional.

L'exemple no és gratuït. Aquest canvi hauria comportat que UA fos extraparlamentari, ja que els seus 14.000 vots representen l'1'41 per cent dels sufragis vàlids. Esquerra Unida n'ha quedat a fora, quan els separa del grup de Mosquera a penes dos centenars de vots directes. La referència, doncs,

ens importaria en absolut sortir-ne". I del "manteniment de la representació d'Alaba" a la "lluita contra l'imperialisme biscaí". Els que ja són una mica grans, i visqueren les campanyes del *Norte Express* durant la segona meitat dels setanta, saben ben bé quin es aquest llenguatge i per qui ha estat utilitzat. Falta saber si la Unidad Alavesa serà, també, efímera, com ho va ser aquell antic i fracassat intent separatista.

Robert Petit

